UDC 821.163.41–93.09

♦ *Цвијетин РИСТАНОВИЋ*

САВРЕМЕНИ ДЈЕЛАТНИ КРИТИЧАРИ КЊИЖЕВНОСТИ ЗА ДЈЕЦУ

ПОГЛЕД НА САВРЕМЕНУ КРИТИКУ СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ ЗА ДЕЦУ

САЖЕТАК: У раду су разматрани критичарски опуси десеторо најугледнијих тумача у српској књижевности за дјецу: Слободана Ж. Марковића, Воје Марјановића, Зорице Турјачанин, Радомира Животића, Драгољуба Јекнића, Василија Радикића, Миомира Милинковића, Стане Смиљковић, Тихомира Петровића и Јована Љуштановића. При представљању дјелатних књижевних критичара аутор рада се бави конкретним дјелом сваког од њих и приказује њихов допринос развоју критике књижевности за дјецу.

Пошто сваки критичар различито доживљава књижевну умјетност, било је нужно указати на евидентне разлике у приступу њеном изучавању. Лепеза различитости вредновања дјела за младе креће се од класичних до постмодерних истраживачких метода, што је у раду, такође, сагледано.

КЉУЧНЕ РИЈЕЧИ: књижевност за дјецу, књижевна критика, дјелатни критичари, методе вредновања

Увод

Могућност да се приступи оцјењивању дјела критичара који у овом времену тумаче књижевно стваралаштво за младе подразумијева респектабилан степен развијености тог стваралаштва и критике ко-

ја га вреднује. Ма колико нам се домети књижевне критике књижевности за дјецу чинили скромним, чињеница је да се данас њоме бави тридесетак лица. Иако сви изучаваоци нису усмјерени искључиво на критику књижевности за дјецу него и на њену историју и теорију, а поједини и на методику језика и књижевности, ипак је свакоме од њих главна преокупација вредновање књижевног дјела за младе.

Разлике у приступу дјелима за дјецу нису узроковане само личним афинитетом и субјективним склоностима него и животном доби критичара. Мада то није правило, старији критичари користе традиционалне методе вредновања, док су млађи оријентисани на примјену модерних и постмодерних система валоризовања књижевног дјела. Зато у критичарским опусима десеторо аутора налазимо цијелу лепезу разлика у поступку вредновања стваралаштва за младе, чему смо такође посветили одговарајућу пажњу.

На почетку обраде наведене теме жељели смо да понешто кажемо о дјелатности свих тридесет савремених критичара књижевности за дјецу. Међутим, обимност грађе, хетерогеност области којима се баве поједини критичари, методолошке разлике у приступу стваралаштву за дјецу, нагнале су нас да битно редукујемо првобитни план и да се оријентишемо на дјела десеторо савремених критичара књижевности за дјецу. Остале ћемо само поменути до неке нове прилике кад ћемо и њима посветити више простора.

Критичари о којима је у раду ријеч поређани су по години рођења.

Слободан Ж. Марковић

Мало је историчара и критичара у српској књижевности који су континуирано и предано, у дугом периоду, пратили појаве у књижевности за дјецу, зналачки афирмисали умјетничке вриједности нових дјела из те области, указујући на оригиналне стваралачке поступке и предочавајући домете у развоју овог вида књижевности. Међу истрајним изучаваоцима књижевности за дјецу данас прво мјесто припада Слободану Ж. Марковићу, који се тој књижевности потпуно посвећује дуже од пет деценија. Потврђују то његове четири вриједне књиге *Записа о књижевности за децу* (I–1970, II–1982, III–2003, IV–2007), затим његова два избора стваралаштва из те области – *Антологија српске приче за децу* (1992) и *Антологија српске поеме за децу* (1996).

По природи одмјерен и тактичан, а уз то критичар са великим искуством, Марковић судове о појавама, писцима и дјелима изриче крајње опрезно. Он себи ставља у задатак да у дјелу писаном за младе вреднује оно што је у њему ново, оригинално, необично, маштовито, узбудљиво.

Кад данас читамо Марковићеве *Записе о књижевности за децу*, схватамо колико је аутор уложио труда да сакупи, проучи и презентује неке заборављене чињенице из историје књижевности за дјецу, а посебно оне које се односе на оснивање и издавање часописа и листова за дјецу, који су, такође, врло значајан показатељ стасања овог вида књижевности до њене зрелости.

У огледима и студијама из историје и теорије књижевности за дјецу Марковић је указивао на суштинска питања књижевне умјетности намијењене младима – да је она исказ животне радости и љепоте, да својим умјетничким садржајима укључује дијете у игру, да развија машту и богати дјечји свијет, да код дјетета ствара оптимизам и вјеру у сопствене снаге, као и вјеру у вриједности живота уопште.

Научно утемељеним интерпретацијама жанровски различитих дјела, зрелим промишљањем о тематским, структурним, естетским и рецепцијским питањима литературе за дјецу Марковић се представља као један од најбољих познавалаца српске

књижевности намијењене младима. Књижевности за младе он прилази са свом озбиљношћу и својим критичарским опусом и антологичарским радом знатно јој подиже углед.

На корицама четврте књиге *Записа о књижевности за децу* налази се ауторов закључак о том виду стваралаштва: „Савремена књижевност за децу је разноврсна по жанровима и темама, развијеног и богатог поетског израза и по уметничкој вредности не заостаје за осталим књижевним областима. Појам књижевности за децу подразумева дела која су по својој унутрашњој структури блиска младим читаоцима. Међутим, по својим основним особинама, по тематици, изразу и уметничком домету, ова дела се не издвајају из модернијих, савремених токова књижевности и уметности".

Воја Марјановић

Књижевни критичар и историчар књижевности који већ четири деценије помно прати појаву нових аутора и књига у литератури за дјецу и о њима даје своје критичке оцјене јесте Воја Марјановић. Њега интересује све оно што се на неки начин тиче стваралаштва за дјецу, па су се под његовом критичком лупом нашле књиге разних жанрова: збирке пјесама и приповједака, романи, антологије и зборници поезије и прозе, књиге огледа и критика, историје књижевности, методичка литература о питањима рецепције књижевности намијењене младима, монографије, теорије књижевности, реторике. Готово да нема иоле значајнијег књижевног стваралаца за дјецу о коме Марјановић није дао свој критички суд.

До сада је објавио неколико стотина огледа и приказа и педесетак књига критичке литературе. Најважније његове књиге из области књижевне критике и историје књижевности су: *Огледи из савремене књижевности за децу* (1971), *Глас аутономног света. Есеји и критике* (1975), *Лице и наличје дечје књижевности* (1979), *Право на детињство, критике* (1996), *Портрети српских писаца за децу* (1998). Марјановић је публиковао више књига о стваралаштву Бранка Ћопића, од којих је најважнија *Живот и дело Бранка Ћопића* (2003). Саставио је и објавио више антологија, од којих су најпознатије: *Из наше и стране књижевности за децу* (хрестоматија, 1982), *Нова антологија српске поезије за децу* (1995), *Нова антологија српске приповетке за децу* (1997).

У изрицању критичких оцјена Марјановић не тактизира и не додворава се ни највећим пјесницима и приповједачима, него одважно и самоувјерено суди о дјелу вреднујући првенствено оно што је у њему ново, необично, аутохтоно, то јест оно што је иманентни квалитет књиге за дјецу. Марјановићеве интерпретације дјела за дјецу нису сувопарне нити писане по шаблону, већ искрено исказане импресије пажљивог и добронамјерног читаоца.

Марјановићево књижевноисторијско и књижевнокритичко дјело издваја се по аутентичности оцјена и сталној бризи критичара да истински вриједна књижевна дјела намијењена младима не остану незапажена и неподржана.

Зорица Турјачанин

На простору Босне и Херцеговине, а затим Републике Српске, Зорица Турјачанин је највише учинила на афирмацији стваралаштва за дјецу. Посао критичара и историчара књижевности за дјецу започела је објављивањем књига *Методички приступ роману за дјецу* (1974), а наставила дјелима *Роман за дјецу (теоријски и дидактички приступ)* (1978), *Кључеви златних врата* (1978) и *Свежањ нових кључева* (1999).

Постављањем теоријско-методичких основа роману за дјецу Зорица Турјачанин је учинила први корак у конституисању поетике тога жанра, што је, касније, у својим новим књигама студија, огледа и критика проширивала и продубљивала. Међутим, није се задржала само на освјетљавању жанровских особености романа за дјецу, него је дала вриједне прилоге о естетици приче (бајке) и поезије, нарочито оне нове, настале у другој половини XX и на почетку XXI вијека. Као критичар широких интересовања, она је „младој литератури" приступила знатно шире од обичног праћења текуће продукције. Појаве и дјела вредновала је свеобухватно, са историјског, социо-психолошког, теоријског и онтолошког аспекта и на тај начин показивала обим и дубину познавања стваралаштва за дјецу.

Зорица Турјачанин посједује истински дар да уочи и неспорну способност да оцијени и афирмише она дјела која вредносну љествицу књижевности за дјецу помјерају навише. У много случајева она је била прва која је открила даровите младе пјеснике и приповједаче за дјецу у Босни и Херцеговини, односно у Републици Српској.

У својим критичко-есејистичким радовима она зналачки одваја вриједно од безвриједног, естетско од баналног, стваралачко од помодног. Њене оцјене су мериторне и увјерљиве.

Радомир Животић

Радомир Животић припада првој, условно речено, традиционалистичкој групи књижевних критичара јер се по општем приступу књижевном дјелу за дјецу не разликује много од Слободана Ж. Марковића, Воје Марјановића и Зорице Турјачанин. Отклон од оријентације коју заступају наведени критичари Животић прави само у смислу давања већег значаја језику и стилу у књижевном дјелу. Он се упоредо бави теоријским питањима књижевности за дјецу, на примјер жанровима кратке приче, романа, драмске форме за дјечји узраст и оцјењивањем савремене продукције за дјецу.

Као марљив и одговоран књижевни посленик Животић стрпљиво проучава грађу, прикупља податке, консултује мишљења других и тек након цјеловитог упознавања материје изриче властити суд. Настоји да његов критички текст, без обзира на тематику и обим, увијек има тежину и дубину.

У књизи *Поезија Драгана Лукића* (1974) он је међу првима открио вриједности и богатство Лукићеве поезије, указавши на чињеницу да љубав чини основ Лукићевог пјевања и да управо бескрајном љубављу пјесник тако снажно утиче на савремено дијете.

Посебну пажњу Животић је поклонио изучавању природе, функције и значаја новинске критике, што је предмет његове књиге *Новинска критика. Студија с прилозима* (1988).

Уз изучавање поетичких проблема књижевности за дјецу, Животић је врло успјешно обрађивао и нека практична питања у вези са положајем књиге за дјецу у овом времену, утицајем медија на свијест савременог човјека, односом медија према књизи за дјецу, као и питањима рецепције савремене књижевности за дјецу. О тим и другим питањима књижевности за дјецу Животић расправља у дјелу *Књига и дете* (1999), које садржи жанровски различите критичке радове: есеје, критике, расправе, чланке, приказе и записе.

Животић је врло рационалан тумач дјела који зна да уочи проблем и да га, без околишања, концизно саопшти.

Драгољуб Јекнић

Дуже вријеме се бавио књижевном критиком и историјом књижевности за дјецу. У пријератном пе-

риоду, док је живио у Сарајеву, у коауторству са Мурисом Идризовићем објавио је обимну историју књижевности за дјецу аутора из цијеле бивше државе под насловом *Књижевност за дјецу у Југославији* (1989).

По преласку у Београд објавио је три књиге *Српске књижевности за децу* (1994). Њима је обухватио стваралоце за дјецу од 1717. до 1990. године. Саставио је и *Антологију српске књижевности за децу* коју, такође, чине три књиге (*Поезија*, *Прича* и *Роман*, 1996).

Књижевно дјело Драгољуб Јекнић тумачи првенствено са естетског становишта, али не запоставља ни његову психолошку, социолошку, етичку и педагошку страну. Ипак, у Јекнићевим интерпретацијама у првом плану су дјетињство, слобода, машта и игра, као релевантни елементи сваког вриједног дјела за дјецу.

Како је и сам пјесник, Јекнић је у својим огледима о писцима за дјецу дубље улазио у психу стваралоца и давао његов профил уочавајући у пишчевом опусу оно по чему се он издваја као аутентична стваралачка личност.

Пишчев језик Јекнић тумачи с озиром на његову моћ да ријечима и симболима обликује нову стварност и да је у умјетничком дјелу презентује као естетичку чињеницу.

Од завршетка грађанског рата у бившој Југославији Драгољуб Јекнић не прати стваралаштво за дјецу и не пише књижевну критику о њему.

Василије Радикић

Приповједач, есејиста и критичар, Василије Радикић се упоредо бави и критиком књижевности за дјецу. Објавио је *Читанку нараштаја* (1989), монографију о листу за дјецу *Невен*, студију *Змајево песништво за децу* (2003) и већи број огледа и приказа о писцима и дјелима за младе.

Радикићев критички приступ дјелу битно је другачији од онога који је практиковала традиционалистичка критика. У тумачењу дјела Радикић примјењује нове методе. Књижевно дјело третира, првенствено, као језички феномен и истражује пјеснички језик као најбитнији његов елеменат. Потпуно окренут најновијем, постмодерном начину вредновања књижевне творевине, Радикић у средиште свог истраживања ставља дјела која значе раскид са традицијом и устоличење нових форми исказивања.

Радикићу је врло блиска поетика игре у поезији за дјецу и зато је у својим критичким радовима пажњу посвећивао оним пјесницима који су здушно прихватили такав вид пјевања, прије свега Душану Радовићу (*Елементи визуелизације песничког говора у стварању Душка Радовића*), Љубивоју Ршумовићу и Миловану Витезовићу (*Засек у реч: скраћенице у функцији песничке игре*), Попу Д. Ђурђеву (*Трагалачка досљедност*). Овај аутор је 2001. године објавио оглед *Авангардне и неоавангардне тенденције у српској књижевности за децу* у коме је назначио појаву новог модела пјевања путем невербалних, визуелних знакова и апострофирао усамљеног, али досљедног сигналистичког пјесника за дјецу Попа Д. Ђурђева, који је у својим збиркама *I love av av jou* (1996) и *Слик ковница* (1998) увео нове поступке у пјесништво за дјецу употребљавајући визуелни језик као доминантно средство комуницирања.

Поетику засновану на нонсенсу и лудизму Радикић третира као „поетику оспоравања", јер је њезин циљ да деструира и негира традиционалне и да инаугурише нове форме пјевања. „Оспоравање" у савременој поезији остварује се депоетизацијом пјесничког језика, депатетизацијом пјесничких светиња и пародирањем пјесничких величина.

У новом, битно другачијем тумачењу књижевних дјела за дјецу Радикић је показао поузданост и компетентност.

Миомир Милинковић

Мада Миомир Милинковић није искључиво оријентисан на критику стваралаштва за дјецу (пише прозу, поезију, студије и огледе о естетским проблемима уопште), ипак се са само два своја дјела посвећена питањима књижевности за дјецу (*Хоризонти детињства,* 1999. и *Страни писци за децу и младе,* 2006) и са двије књиге у којима по један дио припада критици књижевности за дјецу (*Бисери поетике,* 2000. и *Књижевна разматрања,* 2002), сврстао у први ред савремених критичара и историчара књижевности за дјецу.

С обзиром на квалификованост и искуство, Милинковић о писцима и дјелима суди слободно и суверено, без већег ослањања на мишљења других. Дјело доживљава и тумачи на основу онога што оно експлицитно и имплицитно садржи као умјетнички ентитет, не расплињујући своју мисао на асоцијативне слике и појмове.

Као књижевног критичара и историчара Милинковића подједнако интересује стваралаштво за младе домаћих и страних аутора. Књига *Хоризонти дјетињства* сва је окренута домаћој литератури. У њој су сабрани сериозно писани огледи о најпознатијим српским пјесницима и приповједачима за дјецу.

У књизи *Страни писци за децу и младе* Милинковић је први у нас дао огледе о 45 свјетских писаца за дјецу са обимним предговором о поетици прозе за дјецу. Четрдесет пет студиозних радова о свјетским класицима дјечје литературе показује да Милинковић уочава суштину тог вида књижевног стваралаштва и да у њему истиче тематско богатство, композициону разноврсност, оригиналност у карактеризацији ликова, маштовитост, свјежину идеја, као и жанровску и стилску разуђеност. Без обзира на то што је Милинковић своја мишљења ослањао на већ изречене вредносне судове о дјелима за дјецу, он је налазио могућност да их третира „као елеменат универзалне лепоте" и да се дјелом бави као естетским феноменом који у себи обједињује социолошке, етичке и дидактичке елементе.

Мада су Милинковићеви огледи и студије о књижевности за дјецу настали из прагматичних разлога (да служе као уџбеници студентима и приручници наставницима), они су добрано надмашили тај циљ. Критичком зрелошћу и сигурношћу у примјени савремених метода вредновања књижевних дјела Милинковићеве књиге представљају озбиљну, понекад и ријетко стручну литературу, каква је, на примјер, књига *Страни писци за децу и младе.*

Стана Смиљковић

Стана Смиљковић подједнако се бави теоријским и методичким аспектима књижевности за дјецу. У области књижевности за дјецу најзначајнија јој је књига *Ауторска бајка* (1999), која представља цјеловиту интерпретацију бајке као жанра, као и приказ домета ауторске бајке у српској књижевности. Пошавши од тога да је бајка највиталнија књижевна врста, Смиљковићева је освјетлила њен развојни пут од европских бајкописаца (Шарла Пероа, Браће Грим, Александра Сергејевича Пушкина, Ханса Кристијана Андерсена, Карла Колодија, Луиса Керола, Карела Чапека, Антоана Сент-Егзиперија) до српских аутора бајки (Десанке Максимовић, Бранка Ћопића, Бранка В. Радичевића, Стевана Раичковића и Гроздане Олујић).

У студији *Ауторска бајка* посебно мјесто дато је структури и рецепцији бајке.

Послије објављивања књиге *Ауторска бајка* Стана Смиљковић публиковала је низ зрелих огледа о теоријским питањима ауторске бајке, као и велики број приказа нових књига српских бајкописаца: Бранка В. Радичевића, Гроздане Олујић, Тиодора Росића, Лазе Лазића, Весне Алексић и других.

Мада се у опусу Стане Смиљковић не може повући строга граница између књижевнотеоријских огледа и методолошких интерпретација, у новије вријеме примјетна је њена све већа окупираност методичко-дидактичким питањима. То потврђују и њене књиге: *Корак по корак ка бољем писању* (2004), *Мала позорница за основце* (2005), *Настава српског језика и књижевности I и II* (2005), *Предшколска и школска лектира* (2006). Њени методички радови показују да је ауторка суверена и у овој области.

Тихомир Петровић

Тихомир Петровић је најагилнији критичар и историчар у савременој српској књижевности за дјецу. Појавио се почетком посљедње деценије XX вијека када је објавио три значајна дјела тога жанра: *Дете и књижевност – књижевна критика о српској књижевности за децу* (1991), *Велибор Глигорић о реализму* (1993), *Огледи и критике из књижевности и језика* (1993). Наведене књиге показују да је Петровићево интересовање за књижевност у почетку било ширег спектра. Касније се овај аутор све више усмјеравао на историју и теорију књижевности за дјецу. Објављује редом књиге о књижевности за дјецу: *Змај и српска књижевност за децу* (1997), *Машта и игра (поглед на српску књижевност за децу XX века са посебним освртом на дело Десанке Максимовић*) (1998), *Српске песникиње за децу* (1999), *Школски писци* (1999), *Цветник народне књижевности за децу* (2000), да би наредне, 2001. године, било објављено његово капитално дјело *Историја српске књижевности за децу,* које представља најцјеловитији приказ развојног пута српског књижевног стваралаштва за младе.

У *Историји српске књижевности за децу* Петровић је студиозно представио двовјековни развој српске књижевности за дјецу: маркирао њене матичне токове и меандре, њене успоне и падове, главне покретаче развоја, али и његове трабанте, затим конкретна умјетничка остварења и теоријска уопштавања, па појаве које су битно утицале на продукцију и квалитет дјела за дјецу, дакле, све оно што битно детерминише природу и карактер ове гране књижевности.

Петровићева *Историја српске књижевности за децу* писана је акрибијом истрајног научног радника који је сабрао, класификовао, вредновао и систематично изложио на хиљаде података из историје српске књижевности за дјецу, али и заносом књижевног посленика потпуно оданог умјетничкој ријечи.

Након појаве *Историје српске књижевности за децу* Петровић је наставио интензивно да се бави стваралаштвом за дјецу, али се у новијем времену више посвећује теоријским питањима. Као резултат тога настале су његове књиге: *Књижевност за децу – теорија* (2005) и *Реторика* (2006). Послије тога Петровић је сачинио и публиковао и *Антологију српске поезије* (2006), у којој су, поред класика, своје мјесто нашли и најмлађи ствараоци за дјецу који су у књижевност ушли у посљедњој деценији XX и на почетку XXI вијека.

Петровића као историчара књижевности и књижевног критичара, уз акрибичност, одликују и поузданост, обавјештеност и сериозност. Он своје судове утемељује на чињеницама, а закључке о појавама у књижевности, дјелима и ауторима изводи на основу стрпљивог проучавања пишчевог дјела и времена у коме је оно настало.

Јован Љуштановић

Јован Љуштановић припада кругу малобројних књижевних критичара који дјела за дјецу вреднују

најновијим књижевнотеоријским методама. Ослањајући се на искуства структуралиста, семиотичара и феноменолога, он смјелим понирањем у дубље слојеве дјела открива његове праве вриједности.

Пошавши од чињенице да је у поезији и прози за дјецу посљедњих деценија XX и почетком XXI вијека дошло до суштинских промјена, Љуштановић анализира дјела оних српских писаца у којима су те промјене највидљивије – Душана Радовића, Милована Данојлића, Љубивоја Ршумовића, Моше Одаловића и Попа Д. Ђурђева (кад је у питању поезија), Слободана Станишића, Градимира Стојковића, Весне Алексић и Војислава Деспотова (кад је ријеч о прози).

Оријентисан према новој поетици, Љуштановић у дјелима за дјецу трага за оним што их сврстава у корпус постмодерне литературе: пародијом, иронијом, хумором, понекад и цинизмом. У својим огледима он квалификовано демонстрира поступке деконструкције овешталих књижевних форми и депатетизације неких пјесничких светиња. У том погледу његов критички метод има највише заједничког са методом књижевног вредновања који практикује Василије Радикић.

Критичким радовима о књижевности за дјецу сабраним у књизи *Црвенкапа грицка вука* (2004) Љуштановић се представио као сериозан истраживач завидне радозналости и инвентивности.

Студијом *Дечји смех Бранислава Нушића* (*Уметност Нушићевог хумористичког приповедања за децу)* (2004) Љуштановић је открио да Нушићева дјела *Аутобиографија* (1924) *Хајдуци* (1934), иако писана у првој половини XX вијека, садрже модерне моделе нарације у којима је врло значајну улогу имао хумор.

Као књижевни критичар и историчар Љуштановић испољава систематичност и аналитичност.

Умјесто закључка

Представљањем дјелатности десеторо наведених критичара настојали смо показати садашњи степен развијености критике књижевности за дјецу. Свјесни смо мањкавости овог огледа, јер, уз поменута имена, постоји бар још толико оних који су својим критичким дјелом, такође, употпунили слику развоја књижевног стваралаштва за дјецу и знатно допринијели његовој афирмацији. Нека нам буде допуштено да у овој прилици наведемо бар њихова имена. То су: Бранко Ристић, Снежана Шаранчић-Чутура, Милутин Ђуричковић, Милутин Ж. Павлов, Славољуб Обрадовић, Споменка Крајчевић, Предраг Јашовић, Љиљана Пешикан-Љуштановић, Миливоје Млађеновић, Сунчица Денић, Оливера Шијачки, Весна Алексић и други.

Почетком XXI вијека у критици књижевности за дјецу појавило се више младих, вриједних тумача. Они се, што је сасвим природно, окрећу дјелима млађих домаћих аутора (Весне Ђоровић Бутрић, Уроша Петровића, Игора Коларова, Дејана Алексића), али, што је још важније, и дјелима страних писаца за дјецу (Клајва Стејплса Луиса, Џона Роналда Рејела Толкина, Џоане Кетлин Роулинг, Михаела Ендеа, Корнелије Функе, Ласла Дарвашија, Филипа Пулмана и других).

Мада је тешко предвидјети колико ће се они дуго бавити овим послом, надамо се да ће већини то ипак бити трајна преокупација и да ће они још успјешније наставити оно што смо ми започели. Од те нове генерације критичара до сада су на себе скренуле пажњу: Медиса Колаковић, Зорица Хаџић, Оливера Радуловић, Зорана Опачић, Радмила Гикић, Валентина Хамовић, Јелена Спасић, Марина Токин, Анико Уташи, Милица Сељачки, Наташа Половина.

Cvijetin Ristanović

CONTEMPORARY CRITICS OF LITERATURE FOR CHILDREN

Summary

This paper considers critical works of ten most prominent interpreters in Serbian literature for children: Slobodan Ž. Marković, Voja Marjanović, Zorica Turjačanin, Radomir Životić, Dragoljub Jeknić, Vasilije Radikić, Miomir Milinković, Stana Smiljković, Tihomir Petrović and Jovan Ljuštanović. The author presents their works and discusses their contribution to the development of criticism of children's literature.

Since every critic has their own impression of literature, it was necessary to point out to evident differences in critical approaches to it. There is a whole range of different methods of evaluation of literature for children – from classical to postmodern ones.

Key words: literature for children, literary criticism, active critics, methods of evaluation